

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
YVESA BOTA,
predstavljeni 5. julija 2012¹

Zadeva C-402/11 P

**Jager & Polacek GmbH
proti**

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT)

„Pritožba — Znamka Skupnosti — Uredba (ES) št. 40/94 — Uredba (ES) št. 2868/95 — Postopek z ugovorom zoper registracijo znamke Skupnosti — Pravna narava akta, sprejetega po fazi preizkusa dopustnosti ugovora — Postopek razveljavitve — Načelo učinkovitega pravnega varstva — Načelo pravne varnosti“

1. Ali akt, s katerim Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) odloči, da je ugovor zoper registracijo znamke Skupnosti dopusten, pomeni le „ukrep procesnega vodstva“ v postopku z ugovorom ali „odločbo“ v smislu prava Unije?
2. To je v bistvu vprašanje te pritožbe, ki jo je družba Jager & Polacek GmbH vložila zoper sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 12. maja 2011 v zadevi Jager & Polacek proti UUNT². Odgovor na to vprašanje po eni strani določa pravna sredstva, ki so na voljo zainteresirani stranki zoper zadevni akt, po drugi strani pa pogoje, pod katerimi lahko UUNT ta akt razveljavi.

I – Pravni okvir

A – Postopkovna obravnava ugovora zoper registracijo znamke Skupnosti

3. V skladu s členom 8(4) Uredbe (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti³ lahko UUNT zavrne registracijo znamke Skupnosti zaradi ugovora imetnika prejšnje neregistrirane znamke. Ta ugovor je treba vložiti v skladu s členom 42 te uredbe. Ugovor mora biti v pisni obliki in mora navajati razloge, vložiti se lahko v treh mesecih od datuma objave prijave znamke Skupnosti, za pravilno vloženi pa se šteje šele po plačilu pristojbine za ugovor.

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — T-488/09, v nadaljevanju: izpodbijana sodba.

3 — Uredba Sveta z dne 20. decembra 1993 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1891/2006 z dne 18. decembra 2006 (UL L 386, str. 14, v nadaljevanju: Uredba št. 40/94). Uredba št. 40/94 je bila razveljavljena in nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1), ki je začela veljati 13. aprila 2009. Za ta spor se ob upoštevanju časa dejanskega stanja kljub temu uporablja Uredba št. 40/94.

4. Zakonodajalec Unije je podrobnosti postopka z ugovorom določil v okviru pravil od 15 do 22 Uredbe (ES) št. 2868/95⁴. Določil je zlasti pravila v zvezi s presojo dopustnosti ugovora v pravilu 17 izvedbene uredbe, ki določa:

- „1. Če pristojbina za ugovor ni bila plačana v roku za ugovor, se šteje, da ugovor ni bil vložen. [...]
2. Če ugovor ni bil vložen v roku za ugovor ali če ugovor ne določa jasno prijave, proti kateri je vložen, oziroma prejšnje znamke [...], na kateri temelji v skladu s pravilom 15(2)(a) in (b), ali ne vsebuje razlogov za ugovor skladno s pravilom 15(2)(c) in če te pomanjkljivosti niso bile odpravljene pred iztekom roka za ugovor, [UUNT] zavrže ugovor kot nedopusten.
3. Če stranka, ki ugovarja, ne predloži prevoda, kot zahteva pravilo 16(1), se ugovor zavrže kot nedopusten. [...]
4. Če ugovor ne ustreza drugim določbam pravila 15, [UUNT] o tem obvesti stranko, ki ugovarja, in jo pozove, naj ugotovljene pomanjkljivosti odpravi v roku dveh mesecev. Če pomanjkljivosti niso odpravljene pred iztekom roka, [UUNT] zavrže ugovor kot nedopusten.
5. Vsaka ugotovitev v skladu z odstavkom 1, da se šteje, da ugovor ni bil vložen, in vsaka odločitev o zavrženju ugovora kot nedopustnega po odstavkih 2, 3 in 4, se sporočita prijavitelju.“

5. V skladu s pravilom 17 izvedbene uredbe mora ugovor torej izpolnjevati absolutna merila glede dopustnosti iz pravila 15(2), točke od (a) do (c), izvedbene uredbe⁵. Ugovor mora tako vsebovati številko spisa prijave, zoper katero se vlaga ugovor, ime prijavitelja znamke Skupnosti, jasno navedbo prejšnje znamke, na kateri temelji ugovor, ter izjavo o tem, da so ustrezne zahteve iz člena 8(4) Uredbe št. 40/94 izpolnjene.

6. Ugovor mora izpolnjevati tudi merila glede dopustnosti iz pravila 15(2), točke od (d) do (h), izvedbene uredbe. Ugovor mora vsebovati zlasti datum vložitve ter, če je na voljo, datum registracije in datum prednosti prejšnje znamke, njen prikaz, blago in storitve, proti katerim se ugovor vlaga, ime in naslov stranke, ki ugovarja, ali, če je to potrebno, njenega zastopnika.

7. Pravilo 18(1) izvedbene uredbe določa:

„Če je ugovor dopusten na podlagi pravila 17, [UUNT] pošlje strankam sporočilo, da šteje, da se je postopek ugovora začel dva meseca po prejemu obvestila. [...]"

8. Pravilo 19 navedene uredbe dalje določa naravo elementov in dokazov, ki jih mora stranka, ki ugovarja, predstaviti ali dopolniti v utemeljitev ugovora. V skladu z odstavkom 2 tega pravila mora stranka, ki ugovarja, vložiti dokaz o obstoju, veljavnosti in obsegu varstva svoje prejšnje znamke.

9. Nazadnje, zakonodajalec Unije je v pravilu 20 izvedbene uredbe določil postopkovna pravila v zvezi z vsebinskim preizkusom ugovora.

4 — Uredba Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1041/2005 z dne 29. junija 2005 (UL L 172, str. 4, v nadaljevanju: izvedbena uredba).

5 — Glej smernice o postopku z ugovorom, del 1: postopkovna vprašanja, ki so na voljo na spletni strani UUNT, zlasti A. V, točki 1 in 2.

B – Pravila v zvezi z razveljavitvijo odločbe, ki jo je sprejel UUNT

10. Člen 77a Uredbe št. 40/94 določa pogoje v zvezi z razveljavitvijo odločbe, ki jo je sprejel UUNT. Ta določba določa:

„1. Če [UUNT] [...] sprejme odločbo z očitno kršitvijo določb postopka, ki mu jo je mogoče pripisati, zagotovi, da se [...] odločitev razveljavi.

2. [...] razveljavitev [...] odredi po uradni dolžnosti ali na zahtevo ene od strank v postopku oddelek, ki je [...] sprejel odločbo. [...] razveljavitev se odredi v šestih mesecih po dnevu [...] sprejetja odločbe, po posvetovanju s strankami v postopku [...]

[...]“

11. Postopek v zvezi z razveljavitvijo takšne odločbe je določen v pravilu 53a izvedbene uredbe. V skladu s tem pravilom mora UUNT o nameravani razveljavitvi obvestiti prizadeto stranko, ki lahko predloži svoja stališča.

II – Ozadje zadeve

12. Dejansko stanje, postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijano sodbo je mogoče povzeti, kot je navedeno v nadaljevanju.⁶

13. Pritožnica je 25. marca 2008 na podlagi člena 42 Uredbe št. 40/94 vložila ugovor zoper registracijo besednega znaka „REDTUBE“, ki ga je prijavila družba RT Mediasolutions s.r.o.⁷

14. Oddelek UUNT za znamke je z dopisoma z dne 20. maja 2008 obema strankama v postopku poslal sporočilo. V teh dopisih je UUNT navedel, da se ugovor šteje za dopusten v delu, v katerem temelji na prejšnji neregistrirani znamki Redtube. UUNT je obe stranki obvestil, da se spravno obdobje izteče 21. julija 2008, kontradiktorna faza postopka z ugovorom pa se začne 22. julija 2008. Poleg tega je določil rok, v katerem je morala pritožnica utemeljiti svoj ugovor, in rok, v katerem je morala družba RT Mediasolutions nanj odgovoriti.

15. Družba RT Mediasolutions je 10. septembra 2008 navedla, da pritožnica pristojbine za ugovor ni plačala v roku, zato je od UUNT zahtevala, naj razveljavi sporočilo z dne 20. maja 2008 in odloči, da se šteje, da ugovor ni bil vložen.

16. Oddelek UUNT za znamke je 2. oktobra 2008 pritožnici poslal dopis z naslovom „Popravek“, v katerem jo je obvestil, da je bilo sporočilo z dne 20. maja 2008 poslano pomotoma in da ga je treba šteti za brezpredmetno. Po zahtevi, ki jo je v tem smislu vložila družba RT Mediasolutions, je oddelek za ugovore UUNT 22. januarja 2009 sprejel odločbo, v kateri je navedel, da se šteje, da ugovor ni bil vložen, ker pristojbina za ugovor ni bila plačana v zahtevanem roku.

17. Pritožnica je 20. marca 2009 vložila pritožbo zoper navedeno odločbo, ker je menila, da je UUNT 20. maja 2008 sprejel odločbo, s katero je bil ugovor razglašen za dopusten, in da ta odločba ni bila razveljavljena v skladu s postopkovnimi pravili iz člena 77a Uredbe št. 40/94. Četrty odbor za pritožbe UUNT je 29. septembra 2009 trditve pritožnice zavrnil predvsem z utemeljitvijo, da je dopis z dne 20. maja 2008 pomenil le ukrep procesnega vodstva in ne odločbe.

6 – Za popoln pregled dejanskega stanja napotujem na točke od 1 do 20 izpodbijane sodbe.

7 – V nadaljevanju: RT Mediasolutions.

III – Predlogi strank v postopku pred Splošnim sodiščem

18. Pritožnica je 4. decembra 2009 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razveljavitev odločbe četrtega odbora UUNT za pritožbe z dne 29. septembra 2009.

19. Pritožnica je v podporo tožbi navedla tri tožbene razloge. Obravnaval bom le drugi tožbeni razlog, ker je edini predmet te pritožbe.

20. Drugi tožbeni razlog je temeljil na kršitvi člena 77a(1) in (2) Uredbe št. 40/94. Pritožnica je v podporo temu tožbenemu razlogu trdila, da je sporočilo UUNT z dne 20. maja 2008 pomenilo odločbo. Ker so v skladu s pravilom 17(5) izvedbene uredbe to odločbe o ugotovitvi, da se ugovor šteje, da ni bil vložen, ali o zavrženju ugovora kot nedopustnega, bi se na podlagi pravnega načela *actus contrarius* ali vzporednosti oblik tudi akt, s katerim je UUNT ugotovil, da je ugovor dopusten, štel za „odločbo“.

21. Zato je bilo po mnenju pritožnice to odločbo mogoče razveljaviti le ob spoštovanju postopka iz člena 77a Uredbe št. 40/94 v povezavi s pravilom 53a izvedbene uredbe.

22. Splošno sodišče je ugotovilo, da dopis z dne 20. maja 2008 ni pomenil odločbe, ampak le ukrep procesnega vodstva v postopku z ugovorom. Po eni strani je razsodilo, da je bil dopis le sporočilo, naslovljeno na pritožnico, o dnevu začetka kontradiktorne faze postopka z ugovorom ter poziv k predložitvi dejstev, dokazov in navedb v utemeljitev ugovora. Po drugi strani je menilo, da navedeni dopis za pritožnico ni imel nobenega pravnega učinka. Nazadnje je razsodilo, da ta dopis ne pomeni dokončnega stališča UUNT glede dopustnosti ugovora.

23. Splošno sodišče je nato zavrnilo argumente pritožnice, ki so se nanašali na načelo *actus contrarius* in vzporednost oblik. Poleg tega je ugotovilo, da se pritožnica ni mogla sklicevati na načelo varstva legitimnih interesov, ki bi pri njej nastali na podlagi dopisa z dne 20. maja 2008, ker ta ni pomenil odločbe.

24. Nazadnje, Splošno sodišče je ugotovilo, da primer ni zadeval mednarodne registracije s poimenovanjem Evropske unije in da se ni bilo treba izreči o pravni naravi obvestila o dopustnosti ugovorov, ki ga je UUNT poslal Svetovni organizaciji za intelektualno lastnino (WIPO).

25. Splošno sodišče je po preučitvi drugih dveh tožbenih razlogov z izpodbijano sodbo zavrnilo tožbo, ki jo je vložila pritožnica.

IV – Predlogi strank v postopku pred Sodiščem

26. Pritožnica s pritožbo Sodišču predlaga, naj se izpodbijana sodba razveljavi, plačilo stroškov pa naloži UUNT.

27. UUNT predlaga, naj se pritožba zavrne, plačilo stroškov pa naloži pritožnici.

V – Pritožba

28. V edinem pritožbenem razlogu pritožnica trdi, da je Splošno sodišče kršilo člen 77a(1) in (2) Uredbe št. 40/94, ki določa poseben postopek za razveljavitev nezakonite odločbe.

29. Ta pritožbeni razlog je razdeljen na tri dele. Prvič, pritožnica meni, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, ko je razsodilo, da je dopis z dne 20. maja 2008 zgolj ukrep procesnega vodstva v postopku z ugovorom, in je tako kršilo načeli učinkovitega pravnega varstva in pravne varnosti. Drugič, pritožnica trdi, da Splošno sodišče ni pravilno razlagalo pojma sporočila, ki bi lahko samo po sebi vsebovalo odločbo. Tretjič, pritožnica trdi, da izpodbijana sodba ni obrazložena.

A – Prvi del: napačna opredelitev spornega akta ter kršitev načel učinkovitega pravnega varstva in pravne varnosti

30. Prvi del je razdeljen na dva očitka. Prvič, pritožnica trdi, da dopis z dne 20. maja 2008, s katerim je UUNT odločil, da je ugovor dopusten, vsebuje odločbo in da bi se zato moral razveljaviti v skladu s postopkom iz člena 77a Uredbe št. 40/94. Drugič, pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je kršilo pravico do učinkovitega pravnega varstva in tudi načelo pravne varnosti.

31. UUNT ta argumenta izpodbija.

1. Prvi očitek: napačna uporaba prava v zvezi s pravno naravo spornega akta

32. Glede na potek zadevnega postopka in napake pri presoji, ki jih ima, je jasno, da ta postopek ni bil zadovoljiv. Poleg tega menim, da dejstvo, da sporni akt ni bil v obliki „odločbe“, pritožnici *a priori* onemogoča procesna jamstva iz člena 57 Uredbe št. 40/94, ki zagotavlja možnost vložitve pritožbe, in člena 77a navedene uredbe, ki določa pravila v zvezi z razveljavitvijo aktov, ki imajo naravo odločbe.

33. Vendar se strinjam s Splošnim sodiščem, da ta akt ne pomeni odločbe, zlasti ker nima zavezujočih pravnih učinkov za pritožnico.

34. Da se pride do takšne ugotovitve, je treba opozoriti na sodno prakso Sodišča v zvezi z naravo izpodbijanih aktov ter vsebinsko preučiti sporni akt in postopkovni okvir, katerega del je sporni akt.

a) Sodna praksa Sodišča v zvezi z naravo izpodbijanih aktov v okviru ničnostne tožbe

35. Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je Splošno sodišče v točki 90 izpodbijane sodbe spomnilo, da samo akt, ki ima zavezujoče pravne učinke, pomeni odločbo, zoper katero je mogoče vložiti ničnostno tožbo v smislu člena 263 PDEU. Po mnenju Sodišča to pomeni, da mora vplivati na interese pritožnice in bistveno spremeniti njen pravni položaj.⁸

36. Prav tako v skladu z ustaljeno sodno prakso je treba za ugotovitev, ali ima akt take učinke, upoštevati njegovo vsebino in ne oblike.⁹ Torej ni pomembno, da tega akta organ, ki ga je sprejel, ni poimenoval kot odločbo.

37. Na podlagi te sodne prakse je mogoče področje uporabe ničnostnih tožb razširiti na akte, ki jih formalno ni mogoče opredeliti kot „odločbe“, ki pa v bistvu imajo zavezujoče pravne učinke. Prav tako se v skladu s to sodno prakso institucije ne morejo izogniti nadzoru sodišča Unije le zaradi neupoštevanja formalnih zahtev, kot so naslov akta, njegova obrazložitev ali navedba določb, ki so njegova pravna podlaga.

8 — Glej sodbi z dne 27. marca 1980 v zadevi Sucrimex in Westzucker proti Komisiji (133/79, Recueil, str. 1299, točka 15) in z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji (60/81, Recueil, str. 2639, točka 9). Glej tudi sodbo z dne 18. novembra 2010 v zadevi NDSHT proti Komisiji (C-322/09 P, ZOdl., str. I-11911, točka 45 in navedena sodna praksa).

9 — Sodba z dne 22. junija 2000 v zadevi Nizozemska proti Komisiji (C-147/96, Recueil, str. I-4723, točka 27 in navedena sodna praksa).

38. Obstoje zavezujočih pravnih učinkov je zlasti pomemben, kadar gre za presojo izpodbojnosti akta v upravnem postopku, sestavljenem iz več faz, kot je faza preizkusa ugovora pred UUNT. V tem okviru UUNT sprejema številne akte, na podlagi katerih ne odloča samo o ukrepih procesnega vodstva, ampak tudi dokončno presoja o utemeljenosti predloga. Vendar vsi ti akti za stranke v postopku nimajo pravnih učinkov.

39. Sodišče te akte torej razvršča v različne kategorije.

40. Prva kategorija zajema akte, v katerih zadevna institucija dokončno določi stališče ob koncu postopka. Ti akti so izpodbojni, saj imajo zavezujoče pravne učinke in jim ne sledi noben drug akt, zoper katerega bi bilo mogoče vložiti ničnostno tožbo. Enako velja za odločbo, s katero UUNT odloči, da je ugovor družbe utemeljen in zato zavrne registracijo znamke Skupnosti.

41. Druga kategorija zajema vmesne akte, katerih cilj je priprava končne odločbe.

42. Po eni strani so to ukrepi, ki so sicer sprejeti v pripravljalnem postopku, vendar pomenijo konec ločene faze glavnega postopka in imajo pravne učinke¹⁰.

43. Številne take primere je mogoče najti pri postopkih izvajanja členov 101 in 102 PDEU. Ti so razdeljeni na več zaporednih faz, na primer fazo predhodne preiskave, fazo kontradiktorne obravnave in nato fazo obravnave. Sodišče je tako v sodbah v združenih zadevah Hoechst proti Komisiji¹¹ in v zadevi Orkem proti Komisiji¹² priznalo, da so odločbe, s katerimi Evropska komisija od podjetij zahteva podatke ali odredi preiskave na kraju samem, izpodbojni akti.

44. Sodišče je prav tako ugotovilo, da odločba, s katero Komisija po predhodni preučitvi začne formalni postopek preiskave, pomeni izpodbojni akt.¹³ Po njegovem mnenju ima taka odločba pravne učinke za zadevno državo članico in zadevna podjetja, saj lahko Komisija odredi ukinitve ukrepa. Po mnenju Sodišča ti učinki niso povezani s končno odločbo, zato jih ni mogoče odpraviti s tožbo zoper končno odločbo, s tem pa se tožečim strankam odvzame pravica do zadostnega pravnega varstva.¹⁴

45. Po drugi strani pa so to ukrepi, ki so „popolnoma“¹⁵ ali „samo“¹⁶ pripravljalni. Ti ukrepi pomenijo samo eno od faz, na podlagi katerih lahko institucija sprejme končno odločbo. Ker nimajo pravnih učinkov, v skladu s sodno prakso niso izpodbojni akti. S tega vidika Sodišče meni, da se je mogoče na nepravilnosti, ki bi bile lahko povezane s temi ukrepi, sklicevati v podporo tožbi zoper končno odločbo, za katero so bili ti ukrepi ena od pripravljalnih faz.¹⁷ V konkurenčnem pravu je tak primer akt, s katerim Komisija podjetjem pošlje obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah.

46. Iz te sodne prakse so razvidne zahteve, ki vplivajo na ravnanje Sodišča v tej zadevi.

10 — Zgoraj navedena sodba IBM proti Komisiji, točka 11.

11 — Sodba z dne 21. septembra 1989 (46/87 in 227/88, Recueil, str. 2859).

12 — Sodba z dne 18. oktobra 1989 (374/87, Recueil, str. 3283).

13 — Sodba z dne 9. oktobra 2001 v zadevi Italija proti Komisiji (C-400/99, Recueil, str. I-7303).

14 — Prav tam (točke 59, 60, 62 in 63).

15 — Zgoraj navedena sodba IBM proti Komisiji (točka 12).

16 — Zgoraj navedena sodba Italija proti Komisiji (točka 63).

17 — Zgoraj navedena sodba IBM proti Komisiji (točka 12).

47. Kot smo videli, poskuša Sodišče zagotoviti učinkovito pravno varstvo pravic, ki jih imajo posamezniki na podlagi prava Unije. Sodišče je v sodbi Athinaiki Techniki proti Komisiji¹⁸ opozorilo, da je Evropska unija pravna skupnost, zato je treba postopkovna pravila, ki se uporabljajo za tožbe, razlagati tako, da bo njihova uporaba čim bolj prispevala k doseganju tega cilja.¹⁹ Zato je po mnenju Sodišča zoper pripravljalne akte, ki imajo lahko pravne učinke in s katerimi se konča postopek, ki je za glavni postopek postranskega pomena, mogoče vložiti ničnostno tožbo.

48. Vendar se Sodišče prav tako poskuša izogniti povečanju števila tožb zoper pripravljalne ukrepe, ki bi lahko ohromile delovanje institucij.

49. Sporni akt je treba opredeliti v okviru te sodne prakse. Ali je sporni akt, kot v izpodbijani sodbi navaja Splošno sodišče, le ukrep procesnega vodstva v postopku ugovora, zoper katerega ni mogoče vložiti tožbe, ali pa pomeni odločbo, kot trdi pritožnica?

50. Za odgovor na to vprašanje je treba preučiti vsebino dopisa z dne 20. maja 2008 in postopkovni okvir, katerega del je sporni akt.

b) Vsebina spornega akta in postopkovni okvir, katerega del je

51. Kot izhaja iz dejstev, navedenih v točki 9 izpodbijane sodbe, in ugotovitev Splošnega sodišča iz točk 91, 92 in 95 navedene sodbe, je bila pritožnica z dopisom z dne 20. maja 2008 obveščena, da se njen ugovor „sprejme kot dopusten, ker temelji na prejšnji neregistrirani znamki Redtube,“ ter da če ugovor temelji na drugih predhodnih pravicah, preizkus dopustnosti drugih pravic še ni bil izveden. Po drugi strani pa sta bili pritožnica in družba RT Mediasolutions z dopisom obveščeni o trajanju pravnega postopka, roku za začetek kontradiktorne faze postopka in nazadnje o rokih, v katerih lahko pritožnica vloži ugovor, družba RT Mediasolutions pa nanj odgovori.

52. Jasno je, da je drugi del tega dopisa zgolj sporočilo, namenjeno strankam, in ne vsebuje nobenih elementov odločbe, ker UUNT v skladu s pravilom 18(1) izvedbene uredbe stranke obvešča o rokih, ki veljajo za postopek ugovora.

53. Kljub temu se zadevni dopis ne more razlagati tako, kot da zgolj obvešča stranke o začetku postopka ugovora in rokih v zvezi s tem. Dejansko je treba upoštevati prvi del dopisa z dne 20. maja 2008, v katerem UUNT pritožnico obvešča, da je njen ugovor „sprejet kot dopusten“ v delu, v katerem temelji na prejšnji neregistrirani znamki Redtube.

54. Po mnenju pritožnice bi to samo po sebi pomenilo odločbo, saj bi UUNT v bistvu opravil dokončno presojo o dopustnosti ugovora, ki bi lahko imela zavezujoče pravne učinke. Res je, da uporaba glagola „odločiti“ pomeni, da je UUNT dejansko odločil o dopustnosti zahteve.

55. Po mojem mnenju to vseeno ni dovolj, da bi lahko sporni akt šteli za odločbo.

56. Postopek ugovora sestavljata dve fazi, ki ju je treba razlikovati. Prvič, obstaja faza preizkusa dopustnosti ugovora iz pravila 17 izvedbene uredbe in, drugič, faza preizkusa ugovora v ožjem pomenu iz člena 43 Uredbe št. 40/94, ki jo urejajo pravila od 18 do 20 izvedbene uredbe.

57. Faza preizkusa dopustnosti ugovora je predhodna. Ta faza UUNT omogoča presojo dopustnosti ugovora glede na izrecno navedene pogoje iz pravil 15 in 16 izvedbene uredbe. UUNT se mora zato prepričati, ali so absolutni pogoji, določeni v pravilu 15(2), točke od (a) do (c), in pravilu 16(1) navedene uredbe, izpolnjeni, in sicer da ugovor ustrezno opredeljuje izpodbijano prijavo znamke

18 — Sodba z dne 17. julija 2008 (C-521/06 P, ZOdl., str. I-5829).

19 — Točka 45 in navedena sodna praksa.

Skupnosti, prejšnjo znamko in razloge, na katerih temelji ugovor, ter da je ugovor preveden. UUNT se mora tudi prepričati, ali so relativni pogoji, določeni v pravilu 15(2), točke od (d) do (h), izvedbene uredbe, izpolnjeni, to pomeni, da mora ugovor vsebovati predstavitev prejšnje znamke, navesti zadevne izdelke in storitve ter tudi stranko, ki ugovarja, ali njenega zastopnika.

58. Če ti pogoji niso izpolnjeni, mora UUNT ugovor zavrnil kot nedopusten, pri čemer sprejme odločbo, s katerim se konča postopek z ugovorom. Zakonodajalec Unije samo v tem primeru predvideva obveznost UUNT, da sprejme odločbo, zoper katero se lahko v skladu s členom 57 Uredbe št. 40/94 vložijo pritožbe.

59. Če pa so vsi ti pogoji izpolnjeni, UUNT prizna dopustnost ugovora z aktom, ki ga zakonodajalec Unije dejansko ne opredeljuje.

60. V tem primeru in v skladu s pravilom 18(1), prvi stavek, izvedbene uredbe se s tem aktom začne postopek preizkusa ugovora v ožjem pomenu.²⁰ S tem postopkom se mora UUNT omogočiti, da pridobi popolne informacije o vseh elementih, predstavljenih v utemeljitev ugovora, in odloči o vsebinskih vprašanjih v zvezi s tem. Tako se šele v tej fazi postopka od stranke, ki ugovarja, zahteva predložitev dejstev, dokazov in navedb v utemeljitev ugovora v skladu s pravilom 19 izvedbene uredbe, pri čemer UUNT na tej podlagi začne preizkus utemeljenosti ugovora, tako da presodi, ali registracija prijavljene znamke pomeni tveganje za poseganje v pridobljene pravice stranke, ki ugovarja. UUNT po tem preizkusu sprejme končno odločbo, s katero lahko ugovor zavrne v celoti ali delno ali pa ga sprejme kot utemeljen in zato v celoti ali delno zavrne registracijo znamke Skupnosti. V skladu s členom 57 Uredbe št. 40/94 je lahko ta odločba predmet razveljavitvene tožbe.

61. Ugotoviti je treba, da akt, s katerim UUNT ugotovi, da je ugovor dopusten, torej ne pomeni akta, s katerim se sprejme končna odločba UUNT v postopku ugovora, ampak je to procesni pripravljalni akt v začetni fazi postopka sprejetja končne odločbe, saj se z njim začne postopek preizkusa utemeljenosti ugovora.

62. Poleg tega menim, da ta akt nima nikakršnega zavezujočega pravnega učinka. Akt omogoča, da se sproži upravni postopek med strankami in, če te spora ne rešijo mirno, razprava o vsebinskih vprašanjih, povezanih z ugovorom. Za stranko, ki ugovarja, pomeni začetek postopka ugovora v ožjem pomenu le eno obveznost – če želi, da se ta konča, mora predložiti vse dokaze ter predstaviti dejstva in navedbe v podkrepitev ugovora.

63. Zato menim, da sporni akt ne vpliva na interese pritožnice ali spreminja njen pravni položaj. Tega ni mogoče primerjati s položajem države članice, ki mora zaradi formalnega postopka preiskave v zvezi z obstoječo pomočjo, ki ga začne Komisija, ustaviti njeno izvajanje, ali s položajem posameznika, proti kateremu so postopki izvršbe na njegovo premoženje na podlagi dopustnosti njegove vloge v primeru prezadolženosti avtomatično začasno ustavljeni. V obravnavanem primeru učinki spornega akta ne presegajo učinkov procesnega akta in zunaj procesnega položaja ne vplivajo na pravni položaj pritožnice²¹ in širše strank v postopku.

64. V zvezi s tem je treba poudariti, da pritožnica nima interesa vložiti tožbe zoper akt, s katerim je UUNT njen ugovor sprejel kot dopusten.

65. Glede na navedeno menim, da akt, s katerim je UUNT ugotovil, da je ugovor pritožnice dopusten, pomeni pripravljalni ukrep, ki za pritožnico nima zavezujočih pravnih učinkov.

20 — Prav tako je treba poudariti, da lahko UUNT v skladu s členom 43(4) Uredbe št. 40/94 v tej fazi strankam predlaga poravnavo in v zvezi s tem določi rok, po potrebi pred začetkom preizkusa v ožjem pomenu. Če UUNT oceni, da poravnava ni koristna ali stranke spora ne rešijo mirno, se začne preizkus utemeljenosti ugovora.

21 — V zvezi s tem glej ugotovitve Sodišča v točkah 128 in 129 izpodbijane sodbe.

66. Zato menim, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, ko je v točki 102 izpodbijane sodbe razsodilo, da dopis z dne 20. maja 2008 ne pomeni odločbe²², ter predlagam, da Sodišče ta prvi očitek zavrne kot neutemeljen.

2. Drugi očitek: neupoštevanje načel učinkovitega pravnega varstva in pravne varnosti

67. Pritožnica z drugim očitkom Splošnemu sodišču očita, da ni upoštevalo njene pravice do učinkovitega pravnega varstva s tem, ko je odločilo, da sporni akt ne pomeni odločbe. Pritožnica tudi trdi, da je Splošno sodišče kršilo načelo pravne varnosti, saj lahko legitimno trdi, da je UUNT po eni strani dokončno odločil o dopustnosti njenega ugovora in začel postopek ugovora ter po drugi strani upošteval določbe člena 77a Uredbe št. 40/94.

a) Neupoštevanje načela učinkovitega pravnega varstva

68. Pravica do učinkovitega pravnega varstva je splošno načelo prava Unije, ki je potrjeno tudi v členih 6 in 13 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin²³ ter v členu 47(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah²⁴. V skladu s tem načelom ima vsak posameznik, čigar pravice so bile kršene, na voljo učinkovito pravno sredstvo pred sodiščem.

69. Menim, da v tem primeru Splošno sodišče ni kršilo omenjenega načela s tem, ko je menilo, da sporni akt ne pomeni odločbe. Po eni strani poudarjam, da ta akt ne ustvarja nikakršne pravice za pritožnico in torej ne vpliva na njen pravni položaj. Kot sem navedel, pritožnica nima interesa vložiti tožbe na sodišču za razveljavitev spornega akta, saj je cilj tega akta priznanje dopustnosti ugovora, ki ga je vložila pritožnica. Po drugi strani ni sporno, da ima pritožnica še vedno možnost uveljavljanja svojih pravic in da lahko opozori na morebitne nepravilnosti v zvezi s tem postopkom, saj je lahko vložila tožbo za razveljavitev odločbe z dne 22. januarja 2009, s katero je UUNT odločil, da se šteje, da ugovor ni bil vložen.

70. Zato je treba ta očitek po mojem mnenju zavrniti.

b) Neupoštevanje načela pravne varnosti

71. Iz vsebine dopisa z dne 2. oktobra 2008 z naslovom „Popravek“ izhaja, da je UUNT umaknil sporni akt z navedbo, da je bil poslan pomotoma in da ga je treba šteti za brezpredmeten. Jasno je, da je UUNT med obravnavo priznal, da ta akt dejansko vsebuje napako pri presoji, ki je ogrozila veljavnost preizkusa v zvezi z dopustnostjo zadevnega ugovora in zaradi katere je bil neutemeljeno začel postopek z ugovorom. Način, kako je bil zadevni akt umaknjen, in obdobje, v katerem se je UUNT odzval, sta po mojem mnenju zelo vprašljiva, zato se postavljajo vprašanja v zvezi z načeloma pravne varnosti in varstva zaupanja v pravo.

72. Kljub temu je ugotovljeno, da ima UUNT pravico do umika akta, za katerega meni, da ni pravilen.²⁵ Ta pravica temelji na načelu zakonitosti, ki prepoveduje nadaljevanje vsake nezakonitosti in organom omogoča, da z odpravo nepravilnega akta ponovno vzpostavijo pravni red, ki je bil neupravičeno kršen. Ta pravica omogoča tudi izogibanje tožbam in očitno prispeva k zagotavljanju dobrega upravljanja.

22 — Vendar pa imam nekatere zadržke glede njegove opredelitve spornega akta kot zgolj „ukrepa procesnega vodstva“. Kljub temu ta točka ni del razprave, in če bi bila ta opredelitev napačna, to ne bi imelo nikakršnih posledic za izid spora.

23 — Ta konvencija je bila podpisana 4. novembra 1950 v Rimu.

24 — Glej zlasti sodbo z dne 13. marca 2007 v zadevi Unibet (C-432/05, ZOdl, str. I-2271, točka 37 in navedena sodna praksa).

25 — Sodba z dne 4. maja 2006 v zadevi Komisija proti Združenemu kraljestvu (C-508/03, ZOdl., str. I-3969, točka 68 in navedena sodna praksa).

73. Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da pri razveljavitvi nepravilnega akta veljajo zelo strogi pogoji, saj gre za uskladitev načela zakonitosti z načelom pravne varnosti ter v tem okviru spoštovanje legitimnih pričakovanj upravičenca akta, ki se je lahko zanesel na njegovo zakonitost.²⁶ Cilj načela pravne varnosti, ki je splošno načelo prava Unije²⁷, je zagotoviti predvidljivost položajev in pravnih razmerij, ki izhajajo iz prava Unije²⁸, in zagotoviti, da institucije spoštujejo nedotakljivost aktov, ki so jih sprejele. Zato Sodišče v primeru umika nepravilnega akta zahteva, da zadevna institucija spoštuje pravila o pristojnosti in postopkovna pravila, ki veljajo zanjo, ukrepa v razumnem roku ter upošteva obseg, v katerem se je lahko zainteresirana stranka morda zanesla na zakonitost akta.

74. Zakonodajalec Unije je v členu 77a Uredbe št. 40/94 določil poseben postopek, ki UUNT omogoča umik *odločbe* z očitno kršitvijo določb postopka, ki mu jo je mogoče pripisati. V skladu z odstavkom 2 navedenega člena UUNT po posvetovanju s strankami v postopku odredi razveljavitev takšne odločbe v šestih mesecih po dnevu njenega sprejetja. V skladu s tem postopkom se nezakoniti akt razveljavi v roku, ki zagotavlja pravno varnost, pri čemer se vsaki stranki v postopku prizna pravica do izjave.

75. Kljub temu so jamstva, ki so v tem okviru zagotovljena zainteresirani stranki, priznana le, če zadevni akt ustvarja pravico in vpliva na pravni in materialni položaj stranke.

76. Vendar sem ugotovil, da sporni akt kot procesni pripravljalni akt za končno odločbo za pritožnico nima pravnih učinkov, zato kot tak ne pomeni odločbe. Zato se pritožnica po mojem mnenju ne more sklicevati na načelo pravne varnosti, kar zadeva umik spornega akta.

77. Glede na te elemente menim, da je treba drugi očitke, ki ga navaja pritožnica, prav tako zavrniti.

78. Zato Sodišču predlagam, naj rzsodi, da je prvi del edinega pritožbenega razloga pritožnice neutemeljen.

B – *Drugi del: napačna razlaga pojma sporočila*

79. Pritožnica z drugim delom edinega pritožbenega razloga Splošnemu sodišču očita, da je v točki 114 izpodbijane sodbe svoje razlogovanje utemeljilo z dejstvom, da je v pravilu 17(5) izvedbene uredbe omenjena „odločba“ v primeru, ko se šteje, da ugovor ni bil vložen, v pravilu 18(1) navedene uredbe pa je uporabljen izraz „sporočilo“. Vendar je iz pravila 62(1) navedene uredbe razvidno, da lahko sporočilo pomeni tudi odločbo.²⁹

80. UUNT ta argument izpodbija.

81. Strinjam se z UUNT, da navedeni argument ni utemeljen.

82. Po eni strani pritožnica Splošnemu sodišču ne more očitati, da se je sklicevalo na izraze iz veljavne zakonodaje za utemeljitev svoje presoje v zvezi s pravno naravo spornega akta.

26 — Sodba Sodišča z dne 17. aprila 1997 v zadevi de Compte proti Parlamentu (C-90/95 P, Recueil, str. I-1999, točka 35 in navedena sodna praksa) in sodba Splošnega sodišča z dne 20. novembra 2002 v zadevi Lagardère in Canal+ proti Komisiji (T-251/00, Recueil, str. II-4825, točka 140).

27 — Sodba z dne 6. aprila 1962 v zadevi de Geus (13/61, Recueil, str. 89).

28 — Glej v tem smislu sodbi z dne 15. decembra 1987 v zadevi Irska proti Komisiji (325/85, Recueil, str. 5041, točka 18) in z dne 18. maja 2000 v zadevi Rombi in Arkopharma (C-107/97, Recueil, str. I-3367, točka 66 in navedena sodna praksa).

29 — Ta določba določa:

„Odločbe, za katere velja rok za pritožbo, vabila in drugi dokumenti, ki jih določi predstojnik [UUNT], se posredujejo s priporočeno pošiljko in s povratnico. Vsa druga sporočila se posredujejo z navadno pošto.“

83. Po drugi strani pritožnica ne upošteva ugotovitev, ki so navedene pred točko 114 izpodbijane sodbe, in zlasti dveh ugotovitev iz točk od 88 do 102 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče izpostavilo razloge, iz katerih sporni akt ne pomeni odločbe. V zvezi s tem je v celoti upoštevalo dejstvo, da bi lahko takšno zadevno sporočilo pomenilo odločbo. Splošno sodišče je v točki 94 izpodbijane sodbe dejansko opozorilo, da „se ni mogoče omejiti le na preučitev oblike dopisa z dne 20. maja 2008“ in da je za ugotovitev, ali dopis pomeni odločbo, treba preučiti vsebino in ne oblike akta, in sicer v skladu s sodno prakso Sodišča.

84. Ob upoštevanju vseh teh elementov Sodišču zato predlagam, naj ta drugi del zavrne kot neutemeljen.

C – Tretji del: kršitev obveznosti obrazložitve

85. Pritožnica s tretjim delom edinega pritožbenega razloga v bistvu trdi, da je Splošno sodišče kršilo obveznost obrazložitve, ker ni zadostno odgovorilo na argument, ki se nanaša na dejanske pravne učinke mednarodne registracije znamke s poimenovanjem Unije. Pritožnica je na prvi stopnji dejansko trdila, da mora UUNT v primeru takšne registracije WIPO obvestiti o dopustnosti ugovora, kar bi povzročilo dejanske pravne učinke, saj bi bila v mednarodnem registru znamk omenjena začasna zavrnitev varstva. Vendar je Splošno sodišče v točki 132 izpodbijane sodbe le odgovorilo:

„[...] zadošča ugotovitev, da ta primer ne zadeva mednarodne registracije znamke s poimenovanjem Unije, ampak prijavo znamke Skupnosti. Torej se ni nujno izreči o pravni naravi takšnega obvestila, ki ga je UUNT poslal WIPO v okviru prijav za mednarodno registracijo znamke s poimenovanjem Unije.“

86. Pritožnica Splošnemu sodišču očita, da ni upoštevalo dejstva, da akt, s katerim je UUNT obvestil WIPO o dopustnosti ugovora, pomeni odločbo. V skladu z načeloma učinkovitega pravnega varstva in pravne varnosti bi se torej sporni akt kot sporočilo, naslovljeno na prijavitelja znamke v istem okviru, prav tako moral obravnavati kot „odločba“.

87. UUNT ta argument izpodbija, pri čemer med drugim trdi, da postopka registracije Skupnosti in mednarodne registracije nista primerljiva.

88. Za presojo utemeljenosti navedenega argumenta je treba opozoriti na področje uporabe obveznosti obrazložitve, ki jo ima Splošno sodišče.

89. Obveznost obrazložitve sodb je določena v členu 36 Statuta Sodišča, ki se na podlagi člena 53, prvi odstavek, tega statuta in člena 81 Poslovnika Splošnega sodišča uporablja tudi za Splošno sodišče.

90. V skladu z ustaljeno sodno prakso mora obrazložitev sodbe jasno in nedvoumno izražati sklepanje Splošnega sodišča, tako da se lahko zainteresirane stranke seznanijo z utemeljitvijo sprejete odločbe, Sodišče pa opravi sodni nadzor.³⁰ Ker tožba temelji na členu 263 PDEU, obveznost obrazložitve pomeni, da Splošno sodišče preuči razloge za razveljavitev, ki jih je navedla tožeča stranka, in predstavi razloge, iz katerih se tožbeni razlog zavrne ali se zadevni akt razveljavi.

30 — Sodba z dne 14. oktobra 2010 v zadevi Deutsche Telekom proti Komisiji (C-280/08 P, ZOdl., str. I-9555, točka 136). Glej tudi sodbi z dne 14. maja 1998 v zadevi Svet proti de Nil in Impens (C-259/96 P, Recueil, str. I-2915, točke od 32 do 34) in z dne 17. maja 2001 v zadevi IECC proti Komisiji (C-449/98 P, Recueil, str. I-3875, točka 70) ter sklepe predsednika Sodišča z dne 19. julija 1995 v zadevi Komisija proti Atlantic Container Line in drugim (C-149/95 P(R), Recueil, str. I-2165, točka 58); z dne 14. oktobra 1996 v zadevi SCK in FNK proti Komisiji (C-268/96 P(R), Recueil, str. I-4971, točka 52) in z dne 25. junija 1998 v zadevi Nizozemski Antili proti Svetu (C-159/98 P(R), Recueil, str. I-4147, točka 70).

91. Vendar je Sodišče v sodbi Connolly proti Komisiji postavilo nekaj omejitev glede obveznosti, da je treba na tožbene razloge odgovoriti.³¹ Glede tega je menilo, da je treba obrazložitev sodbe obravnavati ob upoštevanju okoliščin posameznega primera³², od Splošnega sodišča pa ni mogoče zahtevati, da mora „podrobno odgovoriti na vsako predloženo trditev stranke, predvsem če ta ni dovolj jasna in natančna ter ni ustrezno podprta z dokazi“.³³

92. Na podlagi navedenega menim, da je Splošno sodišče pravno zadostno odgovorilo na argument pritožnice. Splošno sodišče je pojasnilo razlog, iz katerega se po njegovem mnenju ni bilo treba izreči o pravni naravi akta, s katerim je UUNT obvestil WIPO o dopustnosti ugovora v okviru prijave za mednarodno registracijo znamke s poimenovanjem Unije. Seveda je ta razlaga kratka, vendar ni nezadostna, saj pravne narave spornega akta očitno ni mogoče povzeti kot pravno naravo akta, ki je sprejet v ločenem postopku in ima zanj posebne učinke, ampak jo je treba presoditi ob upoštevanju vsebine in pravnih učinkov spornega akta.

93. Poleg tega ugotavljam, da je bilo s to razlago pritožnici omogočeno nasprotovanje presoji Splošnega sodišča in Sodišču pa opravljanje sodnega nadzora.

94. V tem okviru menim, da obrazložitev Splošnega sodišča iz točke 132 izpodbijane sodbe ni pomanjkljiva.

95. Zato Sodišču predlagam, naj tretji del edinega pritožbenega razloga zavrne kot neutemeljen.

96. Na podlagi vseh navedenih elementov Sodišču predlagam, naj edini pritožbeni razlog pritožnice, ki se nanaša na kršitev člena 77a(1) in (2) Uredbe št. 40/94, razglasi za neutemeljen in zato njeno pritožbo zavrne.

VI – Predlog

97. Glede na zgoraj navedeno Sodišču predlagam, naj razišodi:

1. Pritožba se zavrne.
2. Družbi Jager & Polacek GmbH se naloži plačilo stroškov.

31 — Sodba z dne 6. marca 2001 (C-274/99 P, Recueil, str. I-1611).

32 — Točka 120.

33 — Točka 121. Glej tudi sodbo z dne 11. septembra 2003 v zadevi Belgija proti Komisiji (C-197/99 P, Recueil, str. I-8461, točka 81).